

Arrest

nr. 237 903 van 2 juli 2020
in de zaak RvV X / VK

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Sint-Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VERENIGDE KAMERS VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 1 april 2020 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 3 maart 2020 tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juni 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 juni 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROBERT, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat T. BRICOUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partijen, broer en zus, vluchtten in 2013 samen met hun gezin naar België.

1.2. Op 15 juli 2013 dienden de verzoekende partijen samen met hun ouders en zussen een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Op 20 september 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. De verzoekende partijen en hun gezin verlieten het Rijk en reisden door naar Duitsland, waar zij in 2014 opnieuw een verzoek om internationale bescherming indienden. Dit verzoek werd afgewezen door de Duitse asielinstanties.

1.5. In juli 2019 werden de verzoekende partijen, samen met hun minderjarige zus, thuis gearresteerd door de Duitse politie. Hun minderjarige zus werd vrijgelaten, doch de verzoekende partijen werden gerepatriëerd naar Pakistan.

1.6. De ouders van de verzoekende partijen en hun minderjarige zus, keerden terug naar België, waar zij op 31 juli 2019 een nieuw verzoek om internationale bescherming indienden.

1.7. Ondertussen ontvluchtten de verzoekende partijen Pakistan en op 7 december 2019 kwamen zij opnieuw in het Rijk aan, via Oostenrijk.

1.8. De verzoekende partijen meldden zich op 9 december 2019 aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken om een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

1.9. Het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partijen werd op 11 december 2019 geregistreerd.

1.10. De Dienst Vreemdelingenzaken stelde vast, op basis van een onderzoek bestaande uit een vergelijking van vingerafdrukken, dat de verzoekende partijen voorheen reeds verzoeken om internationale bescherming indienden in België, Duitsland en Oostenrijk.

1.11. Op 5 februari 2020 verzocht de Dienst Vreemdelingenzaken de Oostenrijkse autoriteiten om de verzoekende partijen, met toepassing van artikel 18.1.b. van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening nr. 604/2013), terug te nemen.

1.12. Op 7 februari 2020 willigden de Oostenrijkse autoriteiten beide terugnameverzoeken in, op grond van artikel 18.1.b. van de verordening nr. 604/2013.

1.13. Op 18 februari 2020 nam de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, in casu de verwerende partij, ten aanzien van beide verzoekende partijen een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Tegen deze beslissingen dienden de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), dat is gekend onder het rolnummer X.

1.14. Op 19 februari 2020 bezorgde de verwerende partij, aan elke verzoekende partij, een op 18 februari 2020 gedateerde akte met de mededeling dat indien zij niet bevestigden hun medewerking te zullen verlenen aan de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat of aangaven niet te willen vertrekken naar deze lidstaat, met toepassing van artikel 29.2 van de verordening nr. 604/2013, een beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn tot achttien maanden zou worden genomen. Tegen deze akten dienden de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad, dat gekend is onder het rolnummer X.

1.15. De verwerende partij nam op 3 maart 2020, ten aanzien van beide verzoekende partijen, een beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer. Deze beslissingen die de verzoekende partijen, bij aangetekend schrijven van 5 maart 2020 ter kennis werden gebracht, vormen de bestreden beslissingen en zijn gemotiveerd als volgt:

De eerste bestreden beslissing:

“Gelet op artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

Overwegende dat
de genaamde / de persoon die verklaart te heten [M.M.A.]

[...]

van nationaliteit / en van nationaliteit te zijn : Pakistan

het voorwerp is van de beslissing van verlenging van de overdrachtstermijn in het kader van de Dublinprocedure dd. 03.03 2020

Overwegende dat op 07/02/2020 een akkoord werd bekomen van Oostenrijk op grond van artikel 18§1b) van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 (Dublin Verordening).

Overwegende dat artikel 29.1 van de Dublinverordening voorziet dat de betrokkene uiterlijk binnen de zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek door de andere lidstaat dient overgedragen te worden.

Overwegende dat artikel 29.2 van de Dublin Verordening stelt dat de termijn van overdracht kan verlengd worden tot maximaal één jaar indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.

Overwegende dat artikel 9.2 van de Uitvoeringsverordening (EU) Nr 118/2014 van de Commissie van 30 januari 2014 tot wijziging van de Verordening (EG) nr. 1560/2003 bepaalt dat de lidstaat die om een van de in artikel 29.2 van de Dublin Verordening bedoelde redenen niet tot de overdracht kan overgaan binnen de normale termijn, de verantwoordelijke lidstaat daarvan op de hoogte moet gesteld worden voor het einde van de oorspronkelijke termijn.

Overwegende dat betrokkene op 19/02/2020 een beslissing '26quater' werd betekend waarbij geoordeeld werd dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

Overwegende dat betrokkene op 19/02/2020 expliciet werd ingelicht, in een taal die de betrokkene begrijpt of met bijstand van een tolk. dat het document "Verklaring Vrijwillige Terugkeer" de eerste stap is in de organisatie van haar overdracht na het ontvangen van haar bevel om het grondgebied te verlaten en haar werd overhandigd om haar de kans te geven duidelijk en expliciet kenbaar te maken mee te zullen werken aan de verdere stappen in de organisatie van haar overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat en in dat kader ook zijn/haar meest recente contactgegevens mee te delen.

Overwegende dat binnen de 10 dagen na de betekening op 19/02/2020 van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) geen door de betrokkene ingevulde en getekende "Verklaring Vrijwillige Terugkeer" werd ontvangen en dat daaruit dan ook duidelijk blijkt dat betrokkene er doelbewust voor probeert te zorgen dat een overdracht aan de betrokken lidstaat niet verder georganiseerd kan worden en op die manier dan ook voor verdere praktische complicaties en organisatorische problemen zorgt.

Overwegende dat het ondertussen vaste rechtspraak van het Hof is dat wanneer een begrip geen duidelijke betekenis kent in het wettelijk instrument van het Unierecht waarin het wordt gehanteerd, dat het autonoom en uniform in de gehele Unie uitgelegd dient te worden, waarbij niet alleen rekening wordt gehouden met de bewoordingen van de betrokken bepaling, maar ook met haar context en met het doel van de regeling waarvan zij deel uitmaakt (arrest 08/03/2018, DOCERAM, C-395/16 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Overwegende dat in het arrest 'Jawo' van 19 maart 2019 (C-163/17) expliciet gesteld werd dat het begrip "onderduiken", zoals dat in de meeste taalversies van Verordening (EU) nr. 604/2013 terug te vinden is, in de eerste plaats uitgaat van de wil van de betrokken persoon om zich te onttrekken aan zijn overdracht en dat de bepaling in artikel 29(2) in beginsel van toepassing is wanneer deze persoon zich bewust en dus met opzet onttrekt aan zijn overdracht.

Overwegende dat het begrip ook voorkomt in artikel 2, onder n) van Verordening (EU) nr. 604/2013 waar het "risico op onderduiken" wordt gedefinieerd als de vrees dat betrokkene zich onttrekt aan de overdrachtsprocedure.

Overwegende bovendien dat in het arrest "Jawo" aangeduid wordt dat met de overdrachtstermijnen uit artikel 29 beoogd wordt - gelet op de aan de overdracht verbonden praktische complicaties en organisatorische problemen - de lidstaten de nodige tijd te geven, in het bijzonder om de verzoekende

lidstaat in staat te stellen de wijze waarop de overdracht zal plaatsvinden te regelen (zie arrest van 29/01/2009, Petrosian, C 19/08, punt 40). Het spreekt voor zich dat een expliciete wilsuiting niet mee te zullen werken aan de overdracht en zich reeds bij de eerste stap in de organisatie te onttrekken aan de overdracht een totaal andere praktische en organisatorische situatie in het leven roept.

Overwegende dat de betrokkene, in een taal die de betrokkene begrijpt of met bijstand van een tolk, bovendien ook expliciet werd ingelicht van het feit dat het niet meewerken aan de procedure teneinde de overdracht te bewerkstelligen, door in dit geval niet binnen de 10 dagen te rekenen vanaf de dag na de betekening van bovenvermelde beslissing, kenbaar te maken via het ingevuld en getekend document Verklaring Vrijwillige Terugkeer" dat hij/zij zal meewerken en daarvoor zijn/haar meest recente en volledige contactgegevens mee te delen, aanleiding geeft tot een verlenging van de overdrachtstermijn conform artikel 29(2) van Verordening 604/2013.

Overwegende dat dit ten overvloede wordt aangetoond nu betrokkene in een tussenkomst via zijn raadsman dd. 27/02/2020 onze diensten nog eens expliciet op de hoogte bracht van het feit dat betrokkene inderdaad bewust en met kennis van de eraan verbonden gevolgen geen getekend exemplaar met bijbehorende informatie aan onze diensten terugbezorgde.

Overwegende dat uit het voorgaande dan ook redelijkerwijs kan worden geconcludeerd dat de betrokkene doelbewust en met kennis van zaken zich aan de voor de organisatie van overdracht bevoegde autoriteiten heeft onttrokken alsook de intentie heeft geuit om buiten het bereik te blijven van de nationale autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor de uitvoering van de overdracht, het louter doorgeven van een beweerde woonplaatskeuze doet hieraan afbreuk aangezien de raadsman van betrokkene expliciet aan onze diensten bevestigde dat betrokkene zich zal onttrekken aan de organisatie van de overdracht totdat de beslissing vervat in de bijlage 26quater van betrokkene door de RvV getoetst is, wordt beslist de overdrachtstermijn conform artikel 29(2) van Verordening 604/2013 te verlengen."

De tweede bestreden beslissing:

"Gelet op artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

Overwegende dat

de genaamde / de persoon die verklaart te heten [M.M.]

[...]

van nationaliteit / en van nationaliteit te zijn : Pakistan

het voorwerp is van de beslissing van verlenging van de overdrachtstermijn in het kader van de Dublinprocedure dd. 03.03 2020

Overwegende dat op 07/02/2020 een akkoord werd bekomen van Oostenrijk op grond van artikel 18§1b) van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 (Dublin Verordening).

Overwegende dat artikel 29.1 van de Dublinverordening voorziet dat de betrokkene uiterlijk binnen de zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek door de andere lidstaat dient overgedragen te worden.

Overwegende dat artikel 29.2 van de Dublin Verordening stelt dat de termijn van overdracht kan verlengd worden tot maximaal één jaar indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.

Overwegende dat artikel 9.2 van de Uitvoeringsverordening (EU) Nr 118/2014 van de Commissie van 30 januari 2014 tot wijziging van de Verordening (EG) nr. 1560/2003 bepaalt dat de lidstaat die om een van de in artikel 29.2 van de Dublin Verordening bedoelde redenen niet tot de overdracht kan overgaan binnen de normale termijn, de verantwoordelijke lidstaat daarvan op de hoogte moet gesteld worden voor het einde van de oorspronkelijke termijn.

Overwegende dat betrokkene op 19/02/2020 een beslissing '26quater' werd betekend waarbij geoordeeld werd dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

Overwegende dat betrokkene op 19/02/2020 expliciet werd ingelicht, in een taal die de betrokkene begrijpt of met bijstand van een tolk, dat het document "Verklaring Vrijwillige Terugkeer" de eerste stap is in de organisatie van haar overdracht na het ontvangen van haar bevel om het grondgebied te verlaten en haar werd overhandigd om haar de kans te geven duidelijk en expliciet kenbaar te maken mee te zullen werken aan de verdere stappen in de organisatie van haar overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat en in dat kader ook zijn/haar meest recente contactgegevens mee te delen.

Overwegende dat binnen de 10 dagen na de betekening op 19/02/2020 van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) geen door de betrokkene ingevulde en getekende "Verklaring Vrijwillige Terugkeer" werd ontvangen en dat daaruit dan ook duidelijk blijkt dat betrokkene er doelbewust voor probeert te zorgen dat een overdracht aan de betrokken lidstaat niet verder georganiseerd zal worden en op die manier dan ook voor verdere praktische complicaties en organisatorische problemen zorgt wat haar overdracht aan de voor haar verzoek verantwoordelijke lidstaat betreft.

Overwegende dat het ondertussen vaste rechtspraak van het Hof is dat wanneer een begrip geen duidelijke betekenis kent in het wettelijk instrument van het Unierecht waarin het wordt gehanteerd, dat het autonoom en uniform in de gehele Unie uitgelegd dient te worden, waarbij niet alleen rekening wordt gehouden met de bewoordingen van de betrokken bepaling, maar ook met haar context en met het doel van de regeling waarvan zij deel uitmaakt (arrest 08/03/2018, DOCERAM, C-395/16 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Overwegende dat het arrest 'Jawo' van 19 maart 2019 (C-163/17) stelt dat het begrip "onderduiken", zoals dat in de meeste taalversies van Verordening (EU) nr. 604/2013 terug te vinden is, in de eerste plaats uitgaat van de wil van de betrokken persoon om zich te onttrekken aan zijn overdracht en dat de bepaling in artikel 29(2) in beginsel van toepassing is wanneer deze persoon zich bewust en dus met opzet onttrekt aan zijn overdracht.

Overwegende dat het begrip ook voorkomt in artikel 2, onder n) van Verordening (EU) nr. 604/2013 waar het "risico op onderduiken" wordt gedefinieerd als de vrees dat betrokkene zich onttrekt aan de overdrachtsprocedure.

Overwegende bovendien dat in het arrest "Jawo" aangeduid wordt dat met de overdrachtstermijnen uit artikel 29 beoogd wordt - gelet op de aan de overdracht verbonden praktische complicaties en organisatorische problemen - de lidstaten de nodige tijd te geven, in het bijzonder om de verzoekende lidstaat in staat te stellen de wijze waarop de overdracht zal plaatsvinden te regelen (zie arrest van 29/01/2009, Petrosian, C 19/08, punt 40). Het spreekt voor zich dat een expliciete wilsuiking niet mee te zullen werken aan de overdracht en zich reeds bij de eerste stap in de organisatie te onttrekken aan de overdracht een totaal andere praktische en organisatorische situatie in het leven roept.

Overwegende dat de betrokkene, in een taal die de betrokkene begrijpt of met bijstand van een tolk, bovendien ook expliciet werd ingelicht van het feit dat het niet meewerken aan de procedure teneinde de overdracht te bewerkstelligen, door in dit geval niet binnen de 10 dagen te rekenen vanaf de dag na de betekening van bovenvermelde beslissing, kenbaar te maken via het ingevuld en getekend document "Verklaring Vrijwillige Terugkeer" dat hij/zij zal meewerken en daarvoor zijn/haar meest recente en volledige contactgegevens mee te delen, aanleiding geeft tot een verlenging van de overdrachtstermijn conform artikel 29(2) van Verordening 604/2013.

Overwegende dat dit ten overvloede wordt aangetoond nu betrokkene in een tussenkomst via zijn raadsman dd. 27/02/2020 onze diensten nog eens expliciet op de hoogte bracht van het feit dat betrokkene inderdaad bewust en met kennis van de eraan verbonden gevolgen geen getekend exemplaar met bijbehorende informatie aan onze diensten terugbezorgde.

Overwegende dat uit het voorgaande dan ook redelijkerwijs kan worden geconcludeerd dat de betrokkene doelbewust en met kennis van zaken zich aan de voor de organisatie van overdracht bevoegde autoriteiten heeft onttrokken alsook de intentie heeft geuit om buiten het bereik te blijven van de nationale autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor de uitvoering van de overdracht, het louter doorgeven van een beweerde woonplaatskeuze doet hieraan afbreuk aangezien de raadsman van betrokkene expliciet aan onze diensten bevestigde dat betrokkene zich zal onttrekken aan de organisatie van de overdracht totdat de beslissing vervat in de bijlage 26quater van betrokkene door de

RvV getoetst is, wordt beslist de overdrachtstermijn conform artikel 29(2) van Verordening 604/2013 te verlengen.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding te hunnen laste te leggen.

2.2. De verzoekende partijen wijzen erop dat zij eveneens een beroep hebben ingediend tegen de beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 26quater) van 18 februari 2020 en de informatiebrieven met een verklaring vrijwillige terugkeer van 18 februari 2020. Zij zijn van oordeel dat het aangewezen is om onderhavig beroep samen te behandelen met deze beroepen en verzoeken de Raad om de zaken te voegen.

De Raad is van oordeel dat een samenvoeging van de verschillende beroepen niet is aangewezen, daar op de bij deze beroepen aangevochten akten onderscheiden wettelijke bepalingen van toepassing zijn, die afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken.

Op de vraag van de verzoekende partijen om alle beroepen te voegen wordt niet ingegaan.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De verwerende partij werpt op dat de in casu bestreden beslissingen geen samenhang vertonen en dat het twee beslissingen betreffen waaraan verschillende feitelijke en juridische motieven ten grondslag liggen. Zij stelt dat niet blijkt dat de bestreden beslissingen dermate verknocht zijn dat zij in dezelfde procedure dienen te worden behandeld en concludeert dat het beroep gericht tegen de tweede bestreden beslissing bijgevolg onontvankelijk is.

3.2. De verzoekende partijen betwisten dat er geen samenhang is.

3.3. Het komt uitsluitend aan de rechter toe om te beoordelen of er voldoende samenhang is. De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft, waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen van toepassing zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken.

In casu zijn de twee beslissingen die worden aangevochten identiek en bevatten zij aldus exact dezelfde juridische en feitelijke motieven. De verwerende partij kan niet worden gevolgd waar zij stelt dat er verschillende feitelijke en juridische gegevens aan deze akten ten grondslag liggen. Zij licht haar standpunt hieromtrent evenmin toe.

Wanneer een geschil betrekking heeft op identieke akten en tegen deze akten ook nog eens dezelfde middelen worden ontwikkeld, dan is er een echte samenhang.

De exceptie van de verwerende partij wordt niet bijgetreden.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. De verzoekende partijen voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 27 en 29 van de verordening nr. 604/2013, van de artikelen 62, § 2 en 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 en van de artikelen 7 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000.

Zij verstrekken de volgende toelichting:

“De motieven om de overdrachtstermijn te verlengen zijn de volgende:

Er werd een bijlage 26quater genomen ten aanzien van betrokkenen. Op het moment dat die beslissing aan hen betekend werd, werden ze ingelicht dat de “Verklaring Vrijwillige Terugkeer” de eerste stap is in de organisatie van hun overdracht.

Aangezien betrokkenen geen ingevulde en ondertekende “Verklaring Vrijwillige Terugkeer” teruggestuurd hebben binnen de 10 dagen na de betekening ervan, blijkt dat betrokkenen “er doelbewust proberen voor te zorgen dat een overdracht aan de betrokken lidstaat niet verder georganiseerd zal worden”. Kortom, zij onttrekken zich aan de overdrachtsprocedure.

Het zich onttrekken aan de overdrachtsprocedure kan beschouwd worden als “onderduiken” in de zin van artik[el] 29(2) van de Dublin III Verordening, zoals geïnterpreteerd werd door het Hof van Justitie van de Europese Unie in het arrest Jawo. Aldus kan de overdrachtstermijn verlengd worden naar 18 maanden. Dat het adres van betrokkenen gekend is doet daaraan geen afbreuk.

Deze redenering is problematisch voor verschillende redenen, die hieronder uiteengezet worden.

Eerste onderdeel

- Notie “onderduiken” in artikel 29(2) van de Dublin III Verordening

Deze redenering steunt op een selectieve lezing van het arrest Jawo.

Artikel 29(2) van de Dublin III Verordening luidt als volgt:

“Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.”

In het arrest Jawo (C-163/17 van 19.3.2019) zocht de Grote Kamer van het Europees Hof van Justitie een antwoord op de vraag “of het begrip „onderduikt” in de zin van artikel 29, lid 2, tweede volzin, van de Dublin III-verordening het bewijs vereist dat de verzoeker om internationale bescherming „doelbewust en opzettelijk ervoor zorgt dat hij buiten het bereik blijft van de nationale autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor de uitvoering van de overdracht, teneinde deze te voorkomen [of] te bemoeilijken”, dan wel of „het voldoende [is] dat hij zich gedurende langere tijd niet meer in de hem toegekende woning bevindt en de overheid niet op de hoogte is van zijn verblijfplaats, zodat een geplande overdracht niet kan worden uitgevoerd” (Conclusies, §50).

Kortom, volstaat het dat de persoon zich gedurende langere tijd niet meer in de hem toegekende woning bevindt, of moet de persoon daarnaast ook de intentie hebben om zich buiten het bereik te houden van de autoriteiten verantwoordelijk voor zijn overdracht, teneinde deze te voorkomen of te bemoeilijken?

Of: volstaat alleen het materieel (objectief) element (het zich niet bevinden op de hem toegekende woning), of is daarnaast eveneens een moreel (subjectief, intentioneel) element vereist (het opzet om zich aan de overdracht te onttrekken).

Het Europees Hof van Justitie benadrukt in het arrest Jawo dat het verlengen van de overdrachtstermijn een uitzondering betreft (arrest, §60), een uitzondering die bijgevolg een restrictief geïnterpreteerd moet worden (Conclusies, §59).

De Advocaat-Generaal meende dat het materiële element op zich volstaat, daar het te ver zou gaan om daarnaast ook het bewijs te eisen van “een subjectieve intentie” in hoofde van de persoon (Conclusies, §61 en 68).

Het Hof loste die kwestie als volgt op. Zij beantwoordde de vraag als volgt:

“Artikel 29, lid 2, tweede zin, van verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend, dient aldus te

worden uitgelegd dat een verzoeker „onderduikt” in de zin van die bepaling wanneer deze persoon doelbewust ervoor zorgt dat hij buiten het bereik blijft van de nationale autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor de uitvoering van de overdracht, teneinde deze overdracht te voorkomen. Aangenomen mag worden dat zulks het geval is wanneer die overdracht niet kan worden uitgevoerd omdat de verzoeker de hem toegekende woonplaats heeft verlaten zonder de bevoegde nationale autoriteiten van zijn afwezigheid op de hoogte te brengen, op voorwaarde dat hij werd geïnformeerd over zijn desbetreffende verplichtingen, hetgeen de verwijzende rechter dient na te gaan. De betrokken verzoeker behoudt de mogelijkheid om aan te tonen dat er geldige redenen waren om de autoriteiten niet in te lichten over zijn afwezigheid en dat hij niet de bedoeling had om zich te onttrekken aan die autoriteiten.”

Kortom, naast het materiële element (de persoon bevindt zich niet op het hem toegekende adres), is er eveneens een moreel, intentioneel element vereist (zich doelbewust aan de overdrachtsprocedure onttrekken). Echter, van zodra het materiële element vervuld is, bestaat er volgens het Hof een weerlegbaar vermoeden dat ook het intentionele element vervuld is.

Het Europees Hof benadrukt dat het in dit opzicht belangrijk is dat het adres van betrokkene kenbaar werd gemaakt aan de autoriteiten en dat de betrokkene daarover geïnformeerd werd:

“62 Om de doeltreffende werking van het Dublin-systeem en de verwezenlijking van de doelstellingen ervan te waarborgen, dient derhalve te worden geoordeeld dat wanneer de overdracht van de betrokken persoon niet kan worden uitgevoerd omdat hij de hem toegekende woonplaats heeft verlaten zonder de bevoegde nationale autoriteiten van zijn afwezigheid op de hoogte te brengen, die autoriteiten het recht hebben ervan uit te gaan dat die persoon de bedoeling had om zich te onttrekken aan deze autoriteiten om zijn overdracht te voorkomen, op voorwaarde evenwel dat deze persoon naar behoren werd ingelicht over de verplichtingen die dienaangaande op hem rusten.

63 In dat verband dient te worden opgemerkt dat de lidstaten, zoals de Bondsrepubliek Duitsland ook daadwerkelijk lijkt te hebben gedaan, uit hoofde van artikel 7, leden 2 tot en met 4, van de opvangrichtlijn de mogelijkheid kunnen beperken voor asielzoekers om hun woonplaats te kiezen en kunnen verlangen dat zij vooraf een administratieve toestemming verkrijgen om die plaats te verlaten. Bovendien bepaalt artikel 7, lid 5, van die richtlijn dat de lidstaten van verzoekers verlangen dat zij hun adres bekendmaken bij de bevoegde autoriteiten en eventuele adreswijzigingen onverwijld aan die autoriteiten doorgeven.

64 Ingevolge artikel 5 van de opvangrichtlijn moeten de lidstaten echter informatie over die verplichtingen verstrekken aan verzoekers. Een verzoeker kan immers niet worden verweten de hem toegekende woonplaats te hebben verlaten zonder de bevoegde autoriteiten daarvan op de hoogte te hebben gebracht, en in voorkomend geval hun voorafgaandelijk om toestemming te hebben verzocht, wanneer deze verzoeker niet in kennis was gesteld van die verplichtingen. Het staat in casu aan de verwijzende rechter om na te gaan of verzoeker in het hoofdgeding daadwerkelijk werd geïnformeerd over die verplichtingen.

65 Aangezien bovendien niet kan worden uitgesloten dat de verzoeker geldige redenen had om de bevoegde autoriteiten niet op de hoogte te brengen van zijn afwezigheid, dient hij de mogelijkheid te behouden om aan te tonen dat hij niet de bedoeling had zich aan die autoriteiten te onttrekken.”

Kortom, volgende elementen dienen aanwezig te zijn om van “onderduiken” in de zin van artikel 29(2) van de Dublin III Verordening te kunnen spreken:

- 1) het materiële element: de persoon is niet langer te vinden op het hem toegekende adres;
- 2) het intentionele element: het opzet in hoofde van de persoon om zich aan de overdrachtsprocedure te onttrekken.

- Interpretatie door tegenpartij

Tegenpartij meent dat het niet ondertekenen van een “Verklaring Vrijwillige Terugkeer” er op neer komt dat de betrokkene zich doelbewust aan de overdracht onttrekt. Kortom, voor tegenpartij is het niet ondertekenen van een Verklaring Vrijwillige Terugkeer gelijk aan “onderduiken” in de zin van artikel 29(2) van de Dublin III Verordening.

Echter, het niet ondertekenen van een “Verklaring Vrijwillige Terugkeer” kan hooguit beschouwd worden als het niet akkoord gaan met de beoogde overdracht, waartegen een beroep werd ingediend. Het niet instemmen met een vrijwillige terugkeer is nog niet hetzelfde als het zich doelbewust onttrekken aan de overdracht.

Echter, zelfs al zou uw Raad tegenpartij volgen waar zij meent dat het niet ondertekenen van dergelijke verklaring neerkomt op een zich doelbewust onttrekken van de overdrachtsprocedure, dan nog dient vastgesteld te worden dat slechts aan één van de twee cumulatieve voorwaarden voldaan zou zijn (namelijk het intentioneel element, maar niet het materieel element).

Tegenpartij meent dat uit het arrest Jawo kan afgeleid worden dat enkel het intentioneel element zou dus volstaan om van “onderduiken” te kunnen spreken: het zich bewust willen onttrekken aan de overdrachtsprocedure is hetzelfde als “onderduiken” in de zin van artikel 29(2) van de Dublin III Verordening volgens tegenpartij.

Die interpretatie is niet verenigbaar met de interpretatie die het Hof aan dit begrip heeft gegeven in het arrest Jawo, noch met de notie “onderduiken” op zich.

Immers, het Hof geeft een uniforme Unierechtelijke interpretatie van een begrip, door in de specifieke context van artikel 29(2) van de Dublin III Verordening te vereisen dat er naast een materieel element, eveneens een intentioneel element is. Het vervuld zijn van het materieel element houdt een weerlegbaar vermoeden in dat ook het intentioneel element vervuld is.

Echter, dit intentionele element (het opzet om zich aan de overdrachtsprocedure te onttrekken) dient hoe dan ook samen te gaan met het materieel element (het niet gevonden kunnen worden) om van “onderduiken” te kunnen spreken. Een uniform Unierechtelijke interpretatie houdt immers niet in dat een begrip volledig ontdaan wordt van zijn inhoud, om dan als een onbeschreven blad opnieuw ingevuld te worden. Het bouwt verder op de gangbare invulling van het begrip in de verschillende taalversies, zoals de Advocaat-Generaal en het Hof beide benadrukken (Conclusies, §52 en arrest, §56), die erop neerkomt dat de persoon zich verborgen houdt, of niet meer gevonden kan worden.

De interpretatie die tegenpartij geeft aan het begrip “onderduiken” is strijdig met artikel 29(2) van de Dublin III Verordening, zoals het geïnterpreteerd werd door het Hof van Justitie.

- Toepassing in casu

De redenering van tegenpartij is de volgende: Verzoekers hebben de “Verklaring Vrijwillige Terugkeer” niet ondertekend; (1) dit staat gelijk aan het zich doelbewust onttrekken aan de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat; (2) wat op zijn beurt gelijkstaat aan “onderduiken” in de zin van artikel 29(2) van de Dublin III Verordening.

Zoals hierboven toegelicht, zijn beide redeneringen foutief en niet verenigbaar met de betekenis die kan gegeven worden aan de notie “het niet ondertekenen van een verklaring vrijwillige terugkeer” enerzijds, en aan de notie “onderduiken” in de zin van artikel 29(2) van de Dublin III Verordening anderzijds, zoals geïnterpreteerd werd door het Hof van Justitie in het arrest Jawo.

Het is niet meer dan normaal dat verzoekers, die een beroep tegen de bijlage 26quater hebben ingediend, daar zij menen dat die beslissing onwettig is en de tenuitvoerlegging van die beslissing bovendien een schending van hun fundamentele rechten zou inhouden en hen een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zou berokkenen, niet vrijwillig instemmen met hun terugkeer.

Zij willen het rechtsmiddel dat zij aangewend hebben tegen deze bijlage 26quaters niet uithollen en zonder voorwerp maken, door nu in te stemmen met een vrijwillige terugkeer. Dit werd duidelijk geformuleerd in de mail van verzoekers raadsman van 27.2.2020 (stuk 3).

Het trachten te vrijwaren van hun fundamenteel recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel (artikel 47 van het Handvest, artikel 13 EVRM en artikel 27 van de Dublin III Verordening), samen gelezen met hun grondrecht op eerbiediging van hun gezinsleven (artikel 7 van het Handvest en 8 EVRM), is niet hetzelfde als zich onttrekken aan de overdrachtsprocedure.

Mocht uw Raad oordelen dat dit wel het geval is, dan nog is er enkel sprake van een intentioneel element, zonder dat het materieel element om van “onderduiken” te kunnen spreken aanwezig is in casu.

Immers: tegenpartij weet waar verzoekers zich bevinden en verzoekers gaven zelf aan dat zij tegenpartij zullen informeren mochten zij veranderen van adres.

Kortom: de twee cumulatieve voorwaarden om te kunnen spreken van “onderduiken” in de zin van artikel 29(2) van de Dublin III Verordening, zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie, zijn in casu niet vervuld.

De invulling die tegenpartij aan artikel 29(2) van de Dublin III Verordening geeft en waarop de bestreden beslissingen steunen, is manifest strijdig met dit artikel, zoals het geïnterpreteerd werd door het Hof van Justitie.

Tweede onderdeel

Het is vaste rechtspraak van uw Raad, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, dat elke beoordeling of een betrokkene ondergedoken is moet gebaseerd zijn op een individueel onderzoek (zie o.a. arrest nr. 182.277 van 15.2.2017 en arrest nr. 212.212 van 12.11.2018).

Dit strookt met de definitie die in dit begrip wordt gegeven in artikel 2, n) van de Dublin III Verordening:

“het in een individueel geval bestaan van redenen gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een verzoeker of een onderdaan van een derde land of een staatloze op wie een overdrachtsprocedure van toepassing is, zou kunnen onderduiken” (eigen onderlijning)

De motivering van de bestreden beslissing is nagenoeg volledig gebaseerd op het feit dat verzoekers de “Verklaring Vrijwillige Terugkeer” niet ondertekend hebben.

Er werd niet eens nagegaan of verzoekers al dan niet op hun adres verblijven, om te verifiëren of ook het materieel element om van “onderduiken” te kunnen spreken vervuld is.

Evenmin werd rekening gehouden met de individuele situatie van verzoekers, zoals die gedetailleerd toegelicht werd in de brieven die aan tegenpartij werden gecommuniceerd en waaruit volgt dat zij bij hun familie in België verblijven (waaronder hun meerderjarige zus, met F-kaart in België, hun schoonbroer, die Belg is, hun ouders en minderjarige zus, die verzoekers tot internationale bescherming zijn in België en wiens nieuwe verzoek tot internationale bescherming thans in behandeling is door het CGVS), noch met de gezondheidssituatie van verzoekster, die aan diabetes lijdt en naast een medische behandeling ook de steun van haar naasten nodig heeft (zie onder de feiten).

Evenmin werd rekening gehouden met de inhoud van de e-mail van 27.2.2020 (binnen de 10 dagen na de betekening van de informatiebrief), waarin verzoekers op gedetailleerde wijze de redenen toelichten waarom zij de “Verklaring Vrijwillige Terugkeer” niet ondertekenen (stuk 3):

“Op 19.2.2020 werd aan mijn cliënten een bijlage 26quater betekend, evenals een informatiebrief, waaraan een verklaring gehecht is die zij binnen de 10 dagen moeten ondertekenen om akkoord te gaan met een vrijwillige terugkeer naar Oostenrijk. Geven zij geen gevolg aan die instructie, zo stelt de informatiebrief, zal de termijn om de overdracht uit te voeren verlengd worden tot 18 maanden.

Met huidig schrijven wensen mijn cliënten uw dienst ervan te informeren dat zij tegen de bijlage 26quater een beroep wensen aan te tekenen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen binnen de wettelijk termijn van 30 dagen.

Zij wensen te benadrukken dat het voor hen bijgevolg onmogelijk is om tegelijkertijd een verklaring te ondertekenen waarin zij akkoord gaan met het uitvoeren van die overdracht naar Oostenrijk.

Het ondertekenen van een dergelijke verklaring dreigt een toekomstig beroep immers zonder voorwerp te maken.

Bovendien hebben mijn cliënten het recht om binnen de wettelijke termijn van 30 dagen een beroep aan te tekenen tegen de overdrachtsbeslissing. Zij kunnen niet tegelijkertijd verwacht worden akkoord te gaan met de overdracht die zij aanvechten. Dit zou immers strijdig zijn met hun recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel, dat gewaarborgd wordt door artikel 27 (en preambule 19) van de Dublin Verordening 604/2013 en artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de EU.

Mijn cliënten worden voor volgende (onwettige) keuze gesteld: akkoord gaan met de overdracht (en dus afzien van hun recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel tegen de overdracht) of de overdrachtstermijn verlengd zien worden tot 18 maanden.

Echter, uiteraard heeft het uitoefenen van het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel geen invloed op de verlenging van de termijn waarbinnen de overdracht dient te gebeuren, in tegenstelling tot wat in de informatiebrief geschreven wordt.

Het enige geval waarin de normale termijn van 6 maanden verlengd kan worden tot een termijn van 18 maanden, is "indien de betrokkene onderduikt" (artikel 29.2 van de Dublin III Verordening). Het betreft een uitzondering die strikt geïnterpreteerd moet worden.

Uw dienst werd door mijn cliënten persoonlijk geïnformeerd dat zij op volgens adres verblijven: [...] te 1700 Dilbeek.

Mijn cliënten leven niet ondergedoken en er is bijgevolg geen wettelijke grond om de overdrachtstermijn naar 18 maanden te verlengen.

Mocht er een adreswijziging plaatsvinden, dan zal uw dienst daarvan op de hoogte gebracht worden."

In de bestreden beslissing wordt dit schrijven beschouwd als een bevestiging dat verzoekers zich bewust aan de overdrachtsprocedure onttrekken (wat moeilijk verenigbaar is met het feit dat verzoekers middels dit schrijven nog eens benadrukken waar tegenpartij hen kan aantreffen). Er wordt echter niet geantwoord op de inhoud van dit schrijven.

Kortom, tegenpartij heeft volledig nagelaten om de situatie van verzoekers aan een individueel onderzoek te onderwerpen, vooraleer te besluiten dat zij "onderduiken".

Dit getuigt van een kennelijk onzorgvuldig onderzoek door tegenpartij, in strijd met de bepalingen gevisieerd in het middel.

Derde onderdeel

Oordelen dat de het niet ondertekenen van de "verklaring vrijwillige terugkeer" strikt gezien kan betekenen dat verzoekers zijn "ondergedoken" in de zin van artikel 29.2 van de Dublin III Verordening, quod non, zou bovendien strijdig zijn met andere bepalingen van de Dublin III Verordening en hogere rechtsinstrumenten, met name het Handvest en het EVRM.

Immers, de Dublin III Verordening, volledig in lijn met de grondrechten opgenomen in het Handvest en het EVRM, bepaalt in artikel 27 dat de betrokkene een effectief rechtsmiddel moet kunnen aanwenden tegen een overdrachtsbesluit en bovendien de mogelijkheid moet hebben om de rechterlijke instantie te verzoeken de tenuitvoerlegging van het overdrachtsbesluit te schorsen, in afwachting van een definitieve uitspraak hierover door de rechterlijke instantie in kwestie.

Artikel 27, c) van de Dublin III Verordening bepaalt dat:

"c) de betrokkene de gelegenheid heeft om binnen een redelijke termijn een rechterlijke instantie te verzoeken de uitvoering van het overdrachtsbesluit op te schorten in afwachting van de uitkomst van het beroep of het bezwaar. De lidstaten zorgen ervoor dat er een daadwerkelijk rechtsmiddel beschikbaar is door de overdracht op te schorten totdat de beslissing over het eerste opschortingsverzoek wordt gegeven. Beslissingen over het al dan niet opschorten van de uitvoering van het overdrachtsbesluit worden gegeven binnen een redelijke termijn die evenwel een nauwkeurige en zorgvuldige bestudering van het opschortingsverzoek mogelijk maakt. Een beslissing om de uitvoering van het overdrachtsbesluit niet op te schorten wordt gemotiveerd."

Het Hof van Justitie benadrukte in het arrest Ghezelbash (C-63/15 van 7.6.2016, §50):

“Blijkens artikel 27, leden 3 tot en met 6, van verordening nr. 604/2013 moet de asielzoeker, teneinde de doeltreffendheid van deze rechtsmiddelen te verzekeren, met name de gelegenheid hebben om binnen een redelijke termijn een rechterlijke instantie te verzoeken de uitvoering van het overdrachtsbesluit op te schorten in afwachting van de uitkomst van zijn rechtsmiddel en moet hij over rechtsbijstand kunnen beschikken.”

Door het tekenen van een “verklaring vrijwillige terugkeer” zouden verzoekers afstand doen van hun recht om aan uw Raad de schorsing te vragen in hun beroep tegen de bijlage 26quater’s die hen betekend werden.

Verzoekers hebben beroep aangetekend tegen de bijlage 26quaters die hen betekend werden en hebben daarin de schorsing van de beslissingen gevraagd, aangezien de tenuitvoerlegging van de bijlage 26quater’s hen een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zou berokkenen.

In hun beroep tegen de bijlage 26quaters lichten verzoekers bovendien toe dat de tenuitvoerlegging van die beslissingen hun grondrechten gewaarborgd door artikels 7 van het Handvest en 8 EVRM zouden schenden.

Respectievelijk artikels 47 van het Handvest en 13 EVRM waarborgen hun recht op een effectief rechtsmiddel.

Artikel 39/82 van de wet van 15.12.1980 bepaalt expliciet dat:

“§ 2. De schorsing van de tenuitvoerlegging kan alleen worden bevolen als ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Deze laatste voorwaarde is onder andere vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”

De eerste paragraaf van artikel 39/82 bepaalt uitdrukkelijk dat uw Raad “als enige” de schorsing kan bevelen. Uw Raad is dus exclusief bevoegd om te oordelen of de tenuitvoerlegging van de bijlage 26quater’s in casu een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen aan verzoekers.

Uw Raad is eveneens exclusief bevoegd om te oordelen of verzoekers in hun beroep tegen de bijlage 26quaters een ernstig middel aanvoerden dat steunt op de grondrechten van de Mens.

Het komt enkel aan uw Raad toe om te oordelen of het beroep tegen de bijlage 26quaters al dan niet een schorsende werking dient te hebben.

Tegenpartij schendt artikel 27 van de Dublin III Verordening, artikel 39/82 van de wet van 15.12.1980, artikel 47 van het Handvest, samen gelezen met artikel 7 van het Handvest, en artikel 13 EVRM, samen gelezen met artikel 8 EVRM, door van verzoekers te eisen dat zij verklaren akkoord te gaan met een vrijwillige tenuitvoerlegging van de bijlage 26quaters die zij aanvechten voor uw Raad en waarvan zij de schorsing van de tenuitvoerlegging vragen, en dat de overdrachtstermijn verlengd wordt, nu zij dat niet doen.

Inderdaad, zou men de interpretatie volgen die tegenpartij klaarblijkelijk geeft aan de notie “onderduiken”, (die voor alle duidelijkheid absoluut geen uniforme Unierechtelijke interpretatie is in tegenstelling tot wat het Europees Hof van Justitie vereist (Jawo, §55)), dan ondergraaft men verzoekers’ (grond)rechten gewaarborgd door artikels 27 van de Dublin III Verordening, artikel 13 EVRM en artikel 47 van het Handvest.

Eveneens ondergraaft die interpretatie de exclusieve bevoegdheid van uw Raad om zich uit te spreken over de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bijlage 26quater’s, in strijd met artikel 39/82 van de wet van 15.12.1980.

Kortom, stellen dat men óf de verklaring vrijwillige terugkeer dient te ondertekenen, óf verondersteld wordt ondergedoken te leven en de overdrachtstermijn dus verlengd wordt tot 18 maanden, is manifest strijdig met artikel 29 van de Dublin III Verordening, samen gelezen met artikel 27 van de Dublin III Verordening en artikels 13 (en 8) EVRM, 47 (en 7) van het Handvest en artikel 39/82 van de wet van 15.12.1980.”

4.2. Verweerder repliceert als volgt:

“De verweerder stelt vooreerst vast dat nergens in de toelichting bij het middel nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoekende partij nochtans voorgehouden schending van art. 8 EVRM.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekende partij vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verweerder zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Verder laat verweerder gelden dat artikel 29.2 van de Dublin III-verordening luidt als volgt:

“2. Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.”

Geheel ten onrechte meent de verzoekende partij dat artikel 29.2 van de Dublin III-verordening uitsluitend in die zin zou kunnen worden geïnterpreteerd, dat een verlenging van de overdrachtstermijn uitsluitend mogelijk zou zijn ten aanzien van vreemdelingen dewelke voortvluchtig zouden zijn en als dusdanig onvindbaar zouden zijn voor de nationale overheden.

Verweerder merkt op dat de Dublin III-verordening voor wat betreft de definitie van het “risico op onderduiken” uitdrukkelijk verwijst naar de nationale wetgeving van de lidstaten, waarin criteria objectieve criteria dienen te worden vastgelegd om aan te nemen dat een verzoeker om internationale bescherming zou kunnen onderduiken.

Artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet stipuleert in dit kader het volgende:

§ 2. Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :

1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan;

2° de betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt;

3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden :

a) een overdrachts-, teruggrijpings- of verwijderingsmaatregel;

b) een inreisverbod dat noch opgeheven, noch opgeschort is;

c) een minder dwingende maatregel dan een vrijheidsberovende maatregel die erop gericht is om zijn overdracht, teruggrijping of zijn verwijdering te garanderen, ongeacht of het om een vrijheidsbeperkende maatregel of een andere maatregel gaat;

d) een vrijheidsbeperkende maatregel die erop gericht is om de openbare orde of de nationale veiligheid te garanderen;

e) een door een andere lidstaat genomen maatregel die gelijkwaardig is aan de maatregelen bedoeld in a), b), c) of d);

5° de betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk en/of in een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd;

6° de betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een teruggedrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend;

7° terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij zijn vingerafdrukken reeds heeft gegeven in een andere Staat die gebonden is door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, na een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend;

8° de betrokkene heeft in het Rijk of in een of meerdere andere lidstaten meerdere verzoeken om internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing of die niet tot de afgifte van een verblijfstitel hebben geleid;

9° terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij vroeger reeds een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in een andere staat die gebonden is door de Europese reglementering met betrekking tot de bepaling van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming;

10° de betrokkene heeft verklaard of uit zijn dossier blijkt dat hij voor andere doeleinden dan de doeleinden waarvoor hij een verzoek om internationale bescherming of een verblijfsaanvraag heeft ingediend naar het Rijk gekomen is;

11° de betrokkene maakt het voorwerp uit van een geldboete omdat hij een kennelijk onrechtmatig beroep heeft ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Uit voormelde bepaling blijkt dat er niet slechts sprake is van onderduiking, in geval de verzoekende partij zich reeds fysiek onvindbaar heeft gemaakt voor de Belgische autoriteiten, doch dat ook tot dergelijk besluit kan worden gekomen, zodra wordt vastgesteld dat een vreemdeling manifest weigert om de nodige medewerking te verlenen aan de autoriteiten en middels zijn/haar houding te kennen geeft geen gevolg te willen geven aan een overdrachtsmaatregel.

Verweerder verwijst in dit kader naar de duidelijke motieven van de bestreden beslissing, waarin door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie op kennelijk redelijke wijze als volgt wordt overwogen:

“Overwegende dat op 07/02/2020 een akkoord werd bekomen van Oostenrijk op grond van artikel 18§1 b van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 Van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 (Dublin Verordening).

Overwegende dat artikel 29.1 van de Dublinverordening voorziet dat de betrokkene uiterlijk binnen de zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek door de andere lidstaat dient overgedragen te worden.

Overwegende dat artikel 29.2 van de Dublin Verordening stelt dat de termijn van overdracht kan verlengd worden tot maximaal één jaar indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.

Overwegende dat artikel 9.2 van de Uitvoeringsverordening (EU) Nr. 118/2014 van de Commissie van 30 januari 2014 tot wijziging van de Verordening (EG) nr. 1560/2003 bepaalt dat de lidstaat die om een van de in artikel 29.2 van de Dublin Verordening bedoelde redenen niet tot de overdracht kan overgaan binnen de normale termijn, de verantwoordelijke lidstaat daarvan op de hoogte moet gesteld worden voor het einde van de oorspronkelijke termijn

Overwegende dat betrokkene op 19/02/2020 een beslissing ‘26quater’ werd betekend waarbij geoordeeld werd dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

Overwegende dat betrokkene op 19/02/2020 expliciet werd ingelicht, in een taal die de betrokkene begrijpt of met bijstand van een tolk, dat het document “Verklaring Vrijwillige Terugkeer” een eerste stap is in de organisatie van zijn overdracht en hem werd overhandigd om hem de kans te geven duidelijk en expliciet kenbaar te maken mee te zullen werken aan de organisatie van zijn overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat en in dat kader ook zijn meest recente contactgegevens mee te delen.

Overwegende dat binnen de 10 dagen na de betekening op 19/02/2020 van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) geen door de betrokkene ingevulde en getekende “Verklaring Vrijwillige Terugkeer” werd ontvangen, dan ook duidelijk blijkt dat betrokkene er doelbewust voor probeert te zorgen dat een overdracht aan de betrokken lidstaat niet verder georganiseerd kan worden en dat daaruit dan ook duidelijk blijkt dat betrokkene er doelbewust voor probeert te zorgen dat een overdracht aan de betrokken lidstaat niet verder georganiseerd zal worden en op die manier ook voor verdere praktische complicaties en organisatorische problemen zorgt wat haar overdracht aan de voor haar verzoek verantwoordelijke lidstaat betreft.

Overwegende dat het ondertussen vaste rechtspraak van het Hof is dat wanneer een begrip geen duidelijke betekenis kent in het wettelijk instrument van het Unierecht waarin het wordt gehanteerd, dat het autonoom en uniform in de gehele Unie uitgelegd dient te worden, waarbij niet alleen rekening wordt gehouden met de bewoordingen van de betrokken bepaling, maar ook met haar context en met het doel van de regeling waarvan zij deel uitmaakt (arrest 08/03/2018, DOCERAM, C-395/16 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Overwegende dat het arrest “Jawo” van 19 maart 2019 (C-163/17) stelt dat het begrip “onderduiken”, zoals dat in de meeste taalversies van Verordening (EU) nr. 604/2013 terug te vinden is, in de eerste plaats uitgaat van de wil van de betrokken persoon om zich te onttrekken aan zijn overdracht en dat de bepaling in artikel 29(2) in beginsel van toepassing is wanneer deze persoon zich bewust en dus met opzet onttrekt aan zijn overdracht. Overwegende dat het begrip ook voorkomt in artikel 2, onder n) van Verordening (EU) nr. 604/2013 waar het “risico op onderduiken” wordt gedefinieerd als de vrees dat betrokkene zich onttrekt aan de overdrachtsprocedure.

Overwegende bovendien dat in het arrest “Jawo” aangehaald wordt dat met de overdrachtstermijnen uit artikel 29 beoogd wordt – gelet op de aan de overdracht verbonden praktische complicaties en organisatorische problemen – de lidstaten de nodige tijd te geven, in het bijzonder om de verzoekende lidstaat in staat te stellen de wijze waarop de overdracht zal plaatsvinden te regelen (zie arrest van 29/01/2009, Petrosian, C-19/08, punt 40). Het spreekt voor zich dat een expliciete wilsuiking niet mee te zullen werken aan de overdracht en zich reeds bij de eerste stap in de organisatie te onttrekken aan de overdracht een totaal andere praktische en organisatorische situatie in het leven roept.

Overwegende dat de betrokkene, in een taal die de betrokkene begrijpt of met bijstand van een tolk, bovendien ook expliciet werd ingelicht van het feit dat het niet meewerken aan de procedure teneinde de overdracht te bewerkstelligen, door in dit geval niet binnen de 10 dagen te rekenen vanaf de dag na de betekening van bovenvermelde beslissing, kenbaar te maken via het ingevuld en getekend document “Verklaring Vrijwillige Terugkeer” dat hij/zij zal meewerken en daarvoor zijn/haar meest recente en volledige contactgegevens mee te delen, aanleiding geeft tot een verlenging van de overdrachtstermijn conform artikel 29(2) van Verordening 604/2013.

Overwegende dat dit ten overvloede wordt aangetoond nu betrokkene in een tussenkomst via zijn raadsman d.d. 27/02/2020 onze diensten nog eens expliciet op de hoogte bracht van het feit dat betrokkene inderdaad bewust en met kennis van de eraan verbonden gevolgen geen getekend exemplaar met bijbehorende informatie aan onze diensten terugbezorgde.

Overwegende dat uit het voorgaande dan ook redelijkerwijs kan worden geconcludeerd dat de betrokkene doelbewust buiten bereik probeert te blijven van de nationale autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor de uitvoering van de overdracht en zich dus aan de autoriteiten onttrekt, wordt beslist de overdrachtstermijn conform artikel 29§2 van Verordening 604/2013 te verlengen.

Het loutere feit dat de verzoekende partij als dusdanig nog steeds bij hun familie in België zouden verblijven, kan geen afbreuk doen aan voormelde overwegingen van de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie, waarin op gedegen gronden wordt vastgesteld dat de verzoekende partij doelbewust buiten het bereik van de nationale autoriteiten tracht te blijven, zulks ten einde de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat te verhinderen.

Eén en ander ligt volledig in lijn met de rechtspraak van het Hof van Justitie, waarbij in het arrest JAWO onder meer als volgt wordt geoordeeld:

“Artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening dient aldus te worden uitgelegd dat een verzoeker „onderduikt” in de zin van die bepaling wanneer deze persoon doelbewust ervoor zorgt dat hij

buiten het bereik blijft van de nationale autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor de uitvoering van de overdracht, teneinde deze overdracht te voorkomen. Aangenomen mag worden dat zulks het geval is wanneer die overdracht niet kan worden uitgevoerd omdat de verzoeker de hem toegekende woonplaats heeft verlaten zonder de bevoegde nationale autoriteiten van zijn afwezigheid op de hoogte te brengen, op voorwaarde dat hij werd geïnformeerd over zijn desbetreffende verplichtingen, hetgeen de verwijzende rechter dient na te gaan. De betrokken verzoeker behoudt de mogelijkheid om aan te tonen dat er geldige redenen waren om de autoriteiten niet in te lichten over zijn afwezigheid en dat hij niet de bedoeling had om zich te onttrekken aan die autoriteiten.”

Daar waar de concrete casus waaromtrent het Hof van Justitie zich diende uit te spreken inderdaad betrekking had op een vreemdeling die de hem toegekende woonplaats had verlaten, blijkt uit de overwegingen van het Hof van Justitie ontegensprekelijk dat het begrip “onderduiken” in de zin van artikel 29.2 van de Dublin III-verordening zo moet worden uitgelegd dat er sprake is van onderduiken, indien een persoon er doelbewust voor zorgt dat hij/zij buiten het bereik blijft van de nationale autoriteiten, dit ten einde de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat te voorkomen.

Het schrijven dd. 27.02.2020 van de advocaat van verzoekende partij werpt geen ander licht op de situatie, en doet in het bijzonder geen afbreuk aan de vaststelling van de gemachtigde van de Minister dat verzoekende partij zich aan de overheid/overdracht wil onttrekken. Integendeel, zoals de gemachtigde van de Minister ook terecht in de bestreden beslissing heeft benadrukt, bevestigt de inhoud van dit schrijven dat verzoekende partij zich bewust en met kennis van de eraan verbonden gevolgen geen getekend exemplaar met bijbehorende informatie aan de Dienst Vreemdelingenzaken terug bezorgde. Dit bevestigt eens te meer de intentie van verzoekende partij om zich aan de overheid/overdracht te onttrekken.

Bovendien bestaat het argument van verzoekende partij eruit dat zij door het ondertekenen van de verklaring afstand zouden doen van hun recht op een effectief rechtsmiddel.

Het is duidelijk dat dit argument elke grondslag mist. Nergens blijkt dat de ondertekening van een verklaring van vrijwillig vertrek ipso facto tot gevolg zou hebben dat niet meer op ontvankelijke wijze een beroep tot nietigverklaring zou kunnen worden ingediend tegen een bijlage 26quater. Bovendien staat het verzoekende partij vrij om, op het ogenblik dat een verwijdering imminent zou worden, een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid instellen.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de verlenging van de overdrachtstermijn in het kader van de Dublinprocedure, nu verzoekende partij moedwillig buiten het bereik van de nationale autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor de uitvoering van de overdracht tracht te blijven.

De gemachtigde van de Minister handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.”

4.3. De Raad merkt op dat uit de motivering van de bestreden beslissingen duidelijk blijkt dat de verwerende partij toepassing heeft gemaakt van artikel 29.2 van de verordening nr. 604/2013. Voormeld artikel bepaalt dat de termijn – die in regel zes maanden bedraagt – om een vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming indiende over te dragen aan de lidstaat die verantwoordelijk wordt geacht voor de behandeling van dit verzoek tot maximaal achttien maanden kan worden verlengd “indien de betrokkene onderduikt”.

Uit de motivering van de bestreden beslissingen blijkt tevens dat de verwerende partij de volgende vaststellingen doet:

- de verzoekende partijen werden op 19 februari 2020 ingelicht, via informatiebrieven, dat zij mee dienen te werken aan de organisatie van hun overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat en dat zij in dit kader ook hun meest recente contactgegevens dienen mee te delen (dit is volgens de verwerende partij een eerste stap in de organisatie van hun overdracht);
- de verzoekende partijen hebben binnen de tien dagen geen ingevuld en getekend modelformulier “verklaring vrijwillige terugkeer” dat was gevoegd bij de informatiebrieven, met daarin hun uitdrukkelijk akkoord met de overdracht, bezorgd aan de verwerende partij.

De verwerende partij leidt uit deze vaststellingen af dat de verzoekende partijen er doelbewust voor proberen te zorgen dat een overdracht aan de betrokken lidstaat niet verder kan worden georganiseerd, wat verdere complicaties en organisatorische problemen met zich meebrengt voor de nationale overheid die de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat moet realiseren.

De verzoekende partijen betwisten dit alles. Zij stellen ten eerste dat het niet ondertekenen van de “*verklaring vrijwillige terugkeer*” niet gelijkstaat aan het zich doelbewust onttrekken aan de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Ze duiden dat het normaal is dat ze deze verklaring niet hebben ondertekend omdat ze een beroep hebben ingediend bij de Raad tegen de beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 26quater) en zij hun rechten in dit verband willen vrijwaren. In tweede instantie stellen ze dat het niet ondertekenen van de “*verklaring vrijwillige terugkeer*” niet kan gelijkstaan met de notie “*onderduiken*” in de zin van artikel 29.2. van de verordening 604/2013. Zij halen het arrest Jawo van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) aan om hun stelling kracht bij te zetten.

Het Hof van Justitie heeft in het arrest Jawo (HvJ 19 maart 2019, C-163/17, §§ 53-55) geoordeeld dat de verordening nr. 604/2013 “*[a]angaande de vraag onder welke omstandigheden ervan kan worden uitgegaan dat de verzoeker „ondergedoken is” in de zin van artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening, [...] geen nadere toelichting verstrekt*” ; dat deze verordening geen definitie van het begrip “*onderduiken*” bevat en “*dat wanneer een bepaling van Unierecht voor een bepaald begrip niet naar het recht van de lidstaten verwijst, dat het begrip in de gehele Unie autonoom en uniform [moet worden] uitgelegd, waarbij niet alleen rekening wordt gehouden met de bewoordingen van de betrokken bepaling, maar ook met haar context en met het doel van de regeling waarvan zij deel uitmaakt (arrest van 8 maart 2018, DOCERAM, C-395/16, EU:C:2018:172, punt 20 en de aldaar aangehaalde rechtspraak)*”.

In het arrest Jawo heeft het Hof van Justitie tevens het volgende aangestipt:

“§ 56. In dat verband volgt uit de normale betekenis van het begrip “*onderduiken*”, dat in de meeste taalversies van artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening wordt gebruikt en uitgaat van de wil van de betrokken persoon om te ontsnappen aan iemand of zich te onttrekken aan iets – in de onderhavige context: aan de bevoegde autoriteiten en dus aan zijn overdracht –, dat die bepaling in beginsel slechts toepasselijk is wanneer deze persoon zich opzettelijk onttrekt aan die autoriteiten. Artikel 9, lid 1, van de uitvoeringsverordening vermeldt overigens, als een van de mogelijke redenen voor uitstel van een overdracht, het feit dat “*de asielzoeker zich aan de uitvoering van de overdracht heeft onttrokken*”, wat het bestaan van een opzettelijk element veronderstelt. Evenzo definieert artikel 2, onder n), van de Dublin III-verordening het begrip “*risico op onderduiken*” door in verschillende taalversies, waaronder de Duitse, te verwijzen naar de vrees dat de betrokkene, door onder te duiken, “*zich onttrekt*” aan de overdrachtsprocedure.

[...]

§ 59. Gelet op deze doelstelling van een snelle behandeling wordt met de in artikel 29, lid 1 en lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening bepaalde overdrachtstermijn beoogd ervoor te zorgen dat de betrokken persoon zo snel mogelijk daadwerkelijk wordt overgebracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van diens verzoek om internationale bescherming, en tegelijkertijd – gelet op de aan de overdracht verbonden praktische complicaties en organisatorische problemen – de beide betrokken lidstaten de nodige tijd te geven om overleg te plegen over de totstandbrenging van de overdracht, en meer in het bijzonder de verzoekende lidstaat in staat te stellen de wijze waarop de overdracht zal plaatsvinden te regelen (zie in die zin arrest van 29 januari 2009, Petrosian, C-19/08, EU:C:2009:41, punt 40).

§ 60. In die context maakt artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening het in uitzonderlijke gevallen mogelijk die termijn van zes maanden te verlengen, om rekening te houden met de materiële onmogelijkheid voor de verzoekende lidstaat om de overdracht van de betrokken persoon uit te voeren wegens diens gevangenzetting of onderduiking.

[...]

§ 70. Artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening dient aldus te worden uitgelegd dat een verzoeker “*onderduikt*” in de zin van die bepaling wanneer deze persoon doelbewust ervoor zorgt dat hij buiten het bereik blijft van de nationale autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor de uitvoering van de overdracht, teneinde deze overdracht te voorkomen. Aangenomen mag worden dat zulks het geval is wanneer die overdracht niet kan worden uitgevoerd omdat de verzoeker de hem toegekende woonplaats heeft verlaten zonder de bevoegde nationale autoriteiten van zijn afwezigheid op de hoogte te brengen, op voorwaarde dat hij werd geïnformeerd over zijn desbetreffende verplichtingen, hetgeen

de verwijzende rechter dient na te gaan. De betrokken verzoeker behoudt de mogelijkheid om aan te tonen dat er geldige redenen waren om de autoriteiten niet in te lichten over zijn afwezigheid en dat hij niet de bedoeling had om zich te onttrekken aan die autoriteiten.”

De verzoekende partijen kunnen worden gevolgd waar zij stellen dat het verlengen van de termijn voor overdracht een uitzondering betreft en dat hieruit volgt dat deze bepaling restrictief dient te worden geïnterpreteerd.

Uit het arrest Jawo blijkt onder meer dat er een intentioneel element (het zich doelbewust onttrekken aan de overdrachtsprocedure) is vereist om te kunnen besluiten dat een vreemdeling onderduikt en dat dit intentioneel element wordt vermoed te bestaan indien de betrokken vreemdeling de hem toegekende woonplaats heeft verlaten zonder de bevoegde nationale autoriteiten van zijn afwezigheid op de hoogte te brengen terwijl hij geïnformeerd was over deze verplichting.

In casu werd niet vastgesteld dat de verzoekende partijen hun woonplaats hebben verlaten, zodat het vermoeden waarvan sprake is in bovenvermeld arrest niet speelt.

Er dient dus te worden onderzocht of de verwerende partij kon besluiten dat de verzoekende partijen de bedoeling hadden om zich te onttrekken aan de overdrachtsprocedure, op basis van de vaststelling dat dat zij de bij een informatiebrief gevoegde *“verklaring vrijwillige terugkeer”* niet hebben ingevuld en ondertekend.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de aan de verzoekende partijen meegeedeelde informatiebrief de volgende vermelding bevat:

“indien u geen gevolg geeft aan deze instructie of hierna alsnog aangeeft niet te willen vertrekken naar de verantwoordelijke lidstaat, zal de termijn van het akkoord verlengd worden tot 18 maanden, zoals bepaald in artikel 29.2 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 (...).” Verder wordt aan de verzoekende partijen in de bij de informatiebrief gevoegde *“verklaring vrijwillige terugkeer”* gevraagd om hun adres, e-mailadres en telefoonnummer op te geven. Tevens bevat de *“verklaring vrijwillige terugkeer”* de vermelding *“Hierbij, verklaar ik, ondergetekende, mijn medewerking te zullen verlenen aan mijn overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met de hulp van de Dienst Vreemdelingenzaken.”*

Het wordt niet betwist dat de verzoekende partijen de hen meegeedeelde *“verklaring vrijwillige terugkeer”* niet hebben ingevuld, noch ondertekend.

Evenwel blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partijen, middels de tussenkomst van hun advocaat, de verwerende partij binnen de tien dagen na ontvangst van de *“verklaring vrijwillige terugkeer”* op de hoogte hebben gesteld van de redenen waarom zij dit document niet wensen in te vullen en te ondertekenen, met name omdat zij een beroep hadden ingediend tegen de beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 26quater), dat door de Raad mogelijk onontvankelijk zou worden verklaard wegens gebrek aan belang indien zij expliciet zouden verklaren vrijwillig te willen *“terugkeren”* naar de verantwoordelijke lidstaat. De verzoekende partijen hebben in hun schrijven uiteengezet dat de ondertekening van de *“verklaring vrijwillige terugkeer”* hen een effectief rechtsmiddel zou ontnemen. Daarbij vermelden zij ook uitdrukkelijk waar zij verblijven en delen zij aan de verwerende partij mee dat mocht er een adreswijziging plaatsvinden, zij haar hiervan op de hoogte zullen stellen.

De verzoekende partijen hebben derhalve wel degelijk hun *“meest recente en volledige contactgegevens”* meegeedeeld, hetgeen overigens niet wordt betwist door de verwerende partij, zodat deze laatste wist waar de verzoekende partijen verblijven.

Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat uit het niet ondertekenen van de *“verklaring vrijwillige terugkeer”* niet in redelijkheid kan worden afgeleid dat de verzoekende partijen zich doelbewust hebben onttrokken aan de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat, zodat het duidelijk is dat het vereiste intentioneel element, in casu, niet is vervuld.

Er blijkt zelfs niet dat de verzoekende partijen door hun handelen buiten het bereik blijven van de nationale autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor de uitvoering van de overdracht. De verwerende partij toont ook niet aan dat het loutere gegeven dat de verzoekende partijen de *“verklaring vrijwillige terugkeer”* niet hebben ondertekend, de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat materieel

onmogelijk maakt, noch dat zulks praktische complicaties en organisatorische problemen voor de overdracht oplevert.

In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij vast dat de verordening nr. 604/2013 geen definitie omvat van het begrip *“risico op onderduiken”* en dat, conform deze verordening, in de nationale wetgeving van de lidstaten, objectieve criteria dienen te worden vastgesteld om het risico op onderduiken te bepalen. Zij verwijst vervolgens naar artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet waarin deze objectieve criteria zijn vastgesteld en meer bepaald naar punten 3° en 4° van dit artikel.

Artikel 2.n van de verordening nr. 604/2013 definieert het *“risico op onderduiken”* als:

“het in een individueel geval bestaan van redenen gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een verzoeker of een onderdaan van een derde land of een staatloze op wie een overdrachtsprocedure van toepassing is, zou kunnen onderduiken.”

Het begrip *“risico op onderduiken”* is in de voormelde verordening enkel terug te vinden in artikel 28.2, onder het hoofdstuk *“bewaring met het oog op de overdracht”*.

Bij wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen (hierna: de wet van 21 november 2017) werden de criteria voor het (significant) risico op onderduiken ingevoerd in de Vreemdelingenwet en meer bepaald in artikel 1, § 2 van deze wet.

Uit de voorbereidende werkzaamheden van de wet van 21 november 2017 (*Parl.St.* Kamer 2016-17, nr. 2548/001, p. 11 en 16-20) blijkt dat het begrip *“risico op onderduiken”* is verbonden aan een bewaring van de vreemdeling. Voordien was dit begrip enkel van toepassing op verwijderingsprocedures. Zo was het in het kader van een verwijderingsprocedure reeds mogelijk om een persoon in bewaring te houden wanneer er een risico op onderduiken was. Het begrip werd door de wet van 21 november 2017 uitgebreid naar de asielpprocedure. In de voorbereidende werkzaamheden wordt gesteld dat artikel 28 van de verordening nr. 604/2013 het mogelijk maakt om de betrokkene in bewaring te houden, om de procedure voor de overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor het onderzoek van het verzoek te garanderen, en dit onder de voorwaarden die nagenoeg identiek zijn aan de voorwaarden die worden voorzien door de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Er wordt geduïd dat in dit kader de bewaring enkel kan worden gerechtvaardigd indien het risico op onderduiken significant is. Er wordt aangegeven dat § 2 van artikel 1 van de Vreemdelingenwet, de verschillende objectieve criteria opsomt die het mogelijk maken om een (significant) risico op onderduiken vast te stellen.

Aldus moet worden besloten dat de bepalingen van artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet een verduidelijking vormen van het begrip *“risico op onderduiken”* zoals bedoeld in artikel 28.2 van de verordening nr. 604/2013, waarvan het bestaan moet worden vastgesteld bij het nemen van een beslissing tot bewaring met het oog op overdracht en dat de overheid moet toelaten om een risicoanalyse te maken van de kans dat de verzoeker om internationale bescherming *“zal onderduiken”*. Dit heeft geen uitstaans met het begrip *“onderduikt”*, zoals bedoeld in artikel 29.2 van de voormelde verordening. Het begrip *“onderduikt”* in artikel 29.2 wordt in het arrest Jawo van het Hof van Justitie duidelijk gedefinieerd als *“ondergedoken is”* (§53). De verwijzing naar artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet is dan ook niet dienstig. De verwerende partij kan geen eigen invulling geven aan het begrip *“onderduikt”* van artikel 29.2 van de verordening nr. 604/2013 door te verwijzen naar de criteria die erop zijn gericht het bestaan vast te stellen van een *“risico op”* onderduiken zoals bedoeld in artikel 28.2 van dezelfde verordening, dat wordt aangewend om een verzoeker om internationale bescherming in bewaring te kunnen nemen.

Het eerste onderdeel van het middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Aangezien het middel in de aangegeven mate gegrond is, dienen de overige onderdelen van het middel niet verder te worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 3 maart 2020 tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juli tweeduizend twintig door:

dhr. G. DE BOECK,
mevr. N. RENIERS,
mevr. M. EKKA,
mevr. J. CAMU,
mevr. C. DE WREEDE,
mevr. B. VERDICKT,
dhr. T. LEYSEN

voorzitter,
kamervoorzitter,
kamervoorzitter,
kamervoorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK